

İçimdeki meclisten bahsettim birine. *Senin hakkında tek bir fikrim yok, çünkü içimde belki yirmi ses, hakkında farklı şeyler fısıldıyor.*

Annem Netflix'te bir yemek belgeseli buldu. Dün seyrettiği bir bölümde, bir tapınak aşçısı, *yaratıcılık için ego'nuzdan vazgeçmelisiniz* diyordu. Böyle düşünmemiştim hiç, evet, belki de fark budur, *yaratıcılık* dedikleri, içindeki meclisi susturmamak.

İnsan büyüdükçe, içindeki seslerden biri, o meclisin tepesine çıkıp yumruğunu sallamaya başlıyor. *Şöyleyim, böyleyim, ben buyum, ben öyle değilim, ben ondan üstünüm.* Meclis susuyor, üyeleri yavaş yavaş seslerini kaybediyor veya *diktatörün* söylediklerine baş eğiyorlar.

Ego herhalde bunun için yaratıcılığın düşmanı: Hedefsizlik, gayesizlik, bulutsuz bir akşamda bahçede oturup, göğe bakarak yazı yazmak, tepelerin ardındaki helikopter sesini düşünmek.

Konuşuyorlar, helikopter meclis üyelerini tedirgin etti, biri acil yurtdışına giden bir işadamından, diğeri yükselen ayı seyrederek demlenen bir pilottan bahsediyor, birine göre kadınlar helikopterde kına gecesi yapıyorlar, diğeri gizli bir askeri toplantı için tutulduğunu anlatıyor, biri bir meteorun tam da helikopterin üstüne düşeceğinden bahsediyor... Ben hepsini dinliyorum, sonra, *bir helikopter, gelip gidici, ne kadar endişe ettiniz* diyorum. Susuyorlar.